

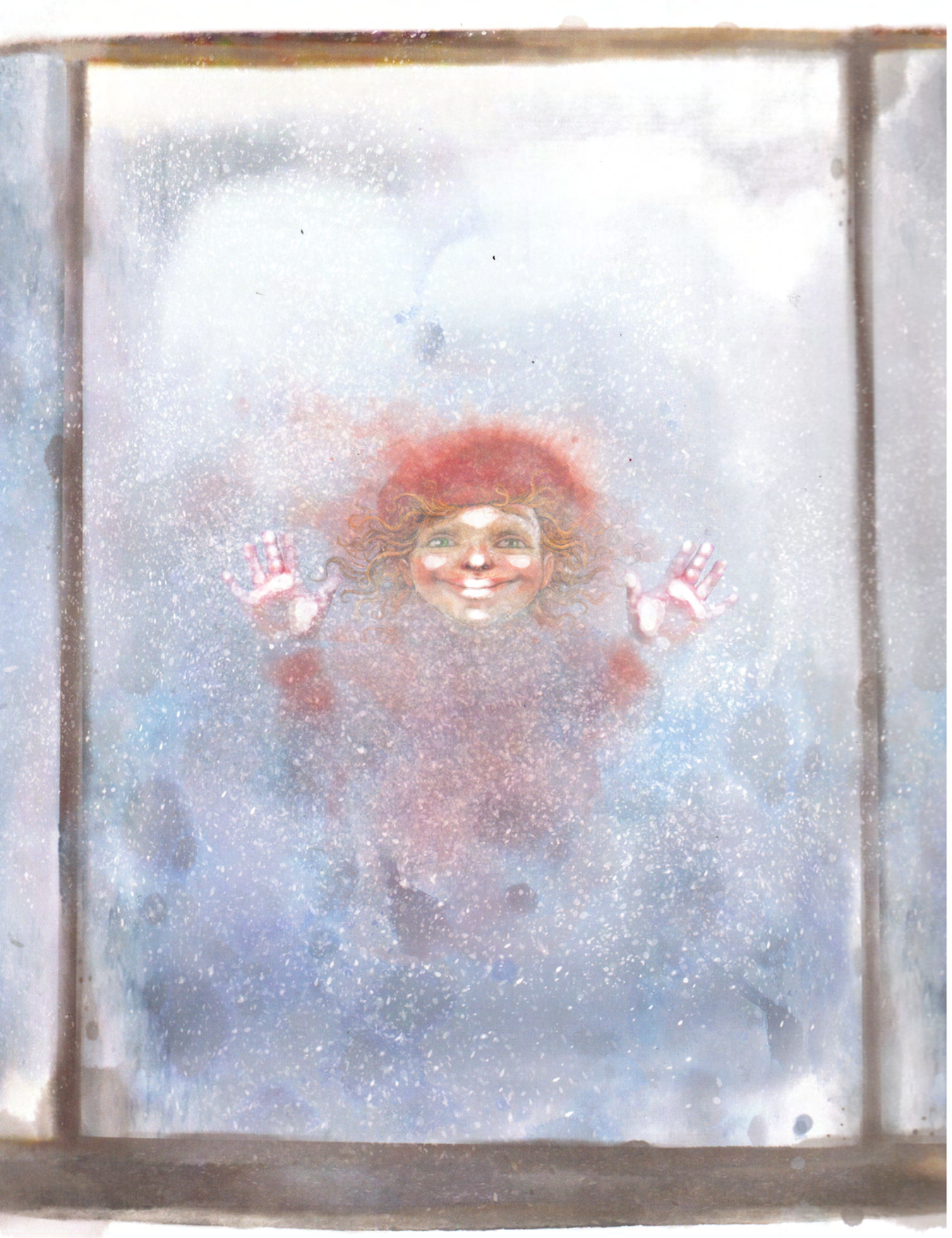
KAPITOLA

I

Chci vám vyprávět o Hedvice. O tom, jak se z ní stala moje nejlepší kamarádka a jak jsem o ni přišel. A taky o mojí sestře Juni, která odešla už dřív, ale i tak je pořád se mnou.

Když jsem Hedviku uviděl poprvé, stála s nosem přilepeným na prosklenou stěnu budovy plaveckého bazénu. Vlastně to první, co jsem viděl, byl její nos. A spoustu pih, těmi byl ten nos totiž posetý. Stála venku úplně sama a nakukovala

dovnitř. Sněžilo na ni, sníh jí dosedal na čepici a taky na zrzavé vlasy, které zpod té čepice vykukovaly. Dosedal i na tlustý vlněný kabát, který měla na sobě a který byl mimochodem sytě červený jako kabátky vánočních skřítků.

Už jsem toho dneska měl dost odplaváno. To bylo v době, kdy jsem chodil plavat často, skoro každý den. Tam zpátky, tam zpátky. Pohyboval jsem se spíš pod vodou než nad vodou. Hlavu jsem vystrkoval akorát při každém druhém tempu, abych se nadechl, a pak jsem se zase ponořil. Podle mě v tom byl pěkný rytmus. Vynořit, nadechnout, nový záběr, ponořit, vydechnout, další záběr. Při plavání jsem nemusel myslet na nic jiného, jenom na dýchání, tempa a na vodu. A taky jsem se dost zlepšoval. Protože když člověk plave každý den, je nevyhnutelně čím dál rychlejší. Pokaždé jsem byl o pár desetin vteřiny rychlejší.

Vlastně jsem s plaváním začal jenom kvůli Johnovi. To je můj nejlepší kamarád a stejně jako já nemá rád fotbal, takže jsme se dali na plavání. Ten den, kdy se objevila Hedvika, byl v bazénu taky.

Přišel chvíli po mně. Pamatuju se, že stál u bazénu a klepal se zimou. Díval se na vodu, jako by se do ní bál skočit. Doplavál jsem k němu, vytáhl jsem se na okraj bazénu a postavil se vedle něj.

„Ahoj,“ řekl John.

„Ahoj,“ odpověděl jsem.

„Je to studený?“ zeptal se John.

„Trochu,“ odpověděl jsem. „Spíš tak normálně, jako vždycky.“

„OK,“ John na to.

„Venku je větší zima.“

„To je,“ souhlasil John. „Sněží tam.“

„Jo.“

„Ale včera sněžilo víc,“ pokračoval John.

„Jo,“ já na to. „To asi jo.“

„Hm.“

„Hm,“ uzavřel jsem.

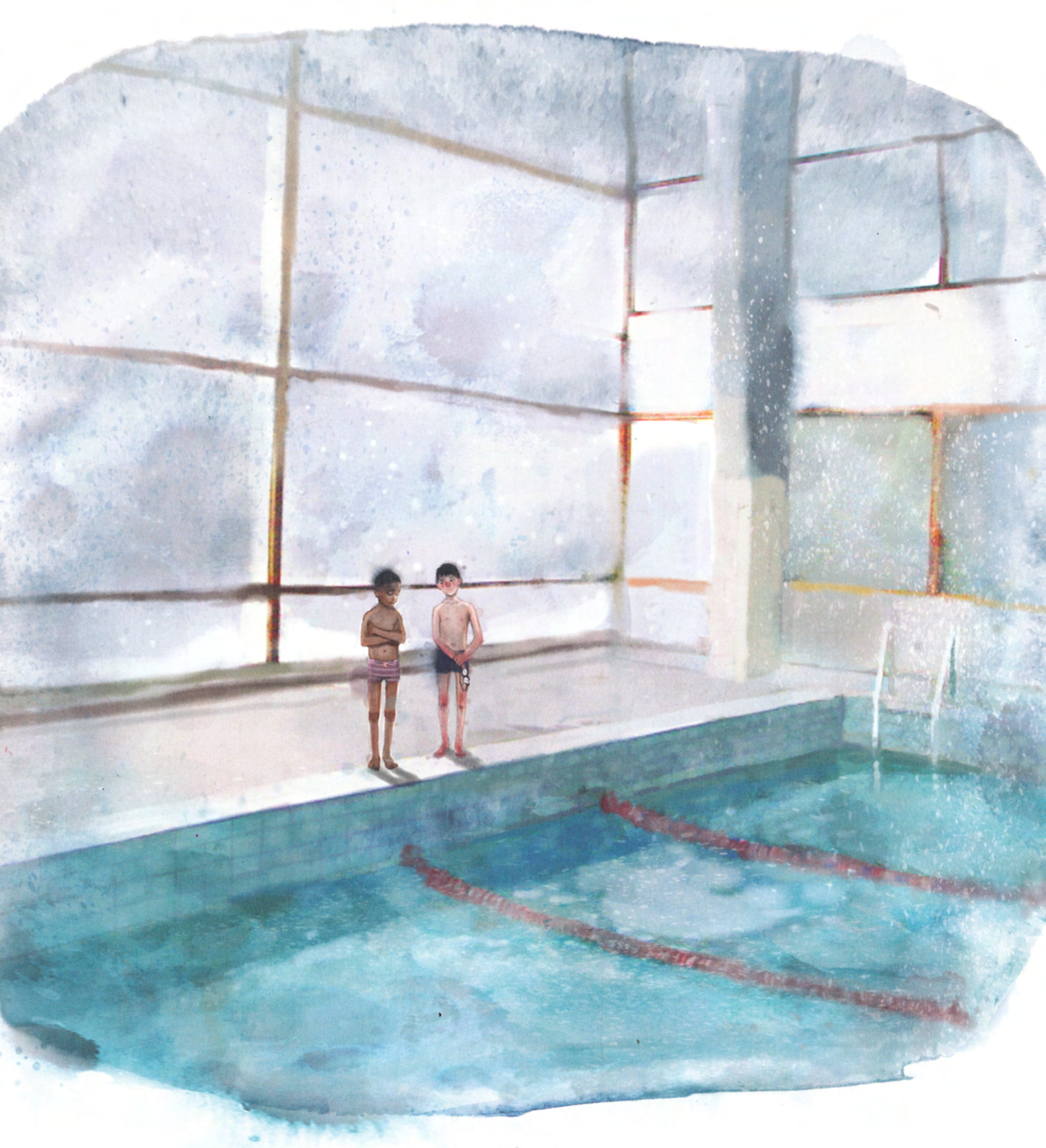
Pak už jsme neříkali nic. Díval jsem se, jak ze mě na modré dlaždičky odkapává voda. *Kap, kap, kap*. Měl bych něco říct, myslel jsem si. Johnovi byla určitě hrozná zima, protože najednou zkřížil ruce na prsou, skoro jako by chtěl obejmout sám sebe. Jemu byla zima pořád — na tom nebylo nic divného, vypadal jako tyčka a byl hubený jako lunt. Nejmenší ze třídy, jako já. To jsme měli taky společný.

Možná si teď myslíte, že John a já jsme se kamarádili jenom proto, že jsme moc nevyrostli a že nám nešel fotbal, a že jsme si teda neměli o čem povídat. Jenže dřív jsme si povídali o všem možným. To bylo ale předtím. Dřív jsme vlastně nezavřeli pusy. Od okamžiku, kdy jsme se ráno potkali cestou do školy, až do chvíle, kdy jsme večer museli jít na kutě. Když jsem byl s Johnem, nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, co mám říct. Skoro jako by John byl nějaký čudlík, který u mě spouštěl úplnou slovní lavinu. Dlouhé věty, které končily jenom proto, aby se ke slovu dostal zase John a mohl na mě vychrlit svůj vodopád slov. Taky jsme se spolu smáli. My dva jsme se totiž smáli fakt hodně. Smáli jsme se takovým tím škytavým smíchem, co nás nutil válet se v záchvatech smíchu po zemi. Máma tomu říkala perličkový smích. Říkala, že to je ten nejhezčí zvuk na světě, že to zní, jako by se z nás sypaly kulaté, bílé perličky.

Jenže to bylo dřív, jak už jsem řekl. V létě to bylo naposled, co jsme se spolu smáli. A pokaždé když jsem teď Johna potkal, musel jsem hodně přemýšlet, abych přišel na to, co říct. Většinou jsem se zmohl jen na krátké věty. A často byly o počasí. Nikdy jsem nemluvil o počasí tolik jako v posledním půlroce. A to jsem si myslel, že o počasí se baví jenom dospělí.

John měl toho mrznutí už asi dost. Ani já jsem tu nehodlal tvrdnout donekonečna, voda ze mě jen crčela, a tak jsme oba skočili do bazénu.

Zase jsem plaval kraulem tam zpátky, tam zpátky. Viděl jsem Johna, jak plave vedle mě, ale nestačil mi. Za poslední měsíce jsem se hodně zlepšil, protože jsem plaval o dost častěji než on.

Vynořit, nadechnout, nový záběr, ponořit, vydechnout, další záběr.

Jenže najednou jsem se nemohl soustředit. Všiml jsem si totiž, že plavčíci si vánočně vyzdobili tu svoji kukaň. Celé okno k bazénu bylo ověšené barevnými žárovičkami.

No jo, Vánoce. Brzo bude Štědrý den. Nejlepší den v roce...

Jasně, je úplně normální mít Štědrý den za nejlepší den v roce, jenže já k tomu mám ještě jeden zvlášť dobrý důvod. Mám totiž na Štědrý den narozeniny. Navíc norský jsou Vánoce „jul“ a já se kvůli tomu jmenuju Julián. Letos mi bude jedenáct. Takže by se zdálo, že mám spoustu dobrých důvodů, abych se na Vánoce těšil. Jenže já se vůbec netěším. Vlastně se dost bojím toho, jak tyhle Vánoce dopadnou.

Dovedu si představit, že stejně jako já máte dost jasnou představu o tom, jak mají takové správné Vánoce vypadat. O tom, *kde* budete, *co* bude viset na stromečku, *jak* Vánoce voní a *s kým* je budete trávit. No a určitě byste taky rádi, aby to každý rok bylo plus minus stejný. Aspoň já to takhle mám. Vánoce u nás doma vypadaly takhle:

Naši měli ve zvyku zdobit stromeček dvacátého třetího prosince večer, když jsme si já i sestry odešli lehnout. A když jsem se na Štědrý den probudil, vždycky jsem se trochu bál, že to naši nestihli a nejsou ještě hotoví. Pokaždé jsem vylezl ze svého pokoje a co nejtíšeji se plížil po dřevěné podlaze v patře ke schodům do přízemí. Tam jsem se zastavil, abych zkontroloval, jestli to uslyším — zvuky Vánoc: andělské zvonění, co se točilo na krbové římse a přitom cinkalo, praskání dřeva hořícího v krbu a hudbu, kterou máma vždycky pouštěla, chlapecký sbor prozpěvující „Radostné Vánoce“ nebo „Nádherná je zem“. Ti kluci zpívali tak krásně, že jsem se vždycky trochu roztrásl.

Když jsem se ujistil, že Vánoce znějí tak, jak mají, kradl jsem se po schodech dolů. Zastavil jsem se u dveří do obývacího pokoje. Tentokrát proto, abych zavětril. Vánoce totiž musejí jako Vánoce taky vonět. Vůně našich Vánoc je všeho chuť smrkových větví ze stromečku, purpury, perníčků, mandarinek a horké čokolády, což je

mimořádně ta absolutně nejlepší věc ze všech. Když jsem si ověřil, že to správně vánočně voní, mohl jsem konečně otevřít dveře do obýváku.

Nejdřív jsem vlastně zůstal jen tak tiše stát a mžoural, protože pro samotnou vánoční výzdobu jsem nemohl obývací pokoj skoro poznat. Všechno ale bylo tak nějak hezčí, teplejší a krásně prozracené, že jsem skoro ani nedýchal. V tu chvíli už ke mně přistoupili máma s tátou, objali mě a přáli mi *všechno nejlepší k narozeninám, ty náš vánoční chlapečku a pojď si s námi dát čokoládu a snídani*. A u prostřeného stolu, který doslova přetékal dobrotami, seděly moje sestry a smály se. Hezké Vánoce jsme si popřáli i my tři: nejmladší Augusta, co se narodila v srpnu, já, Julián, prostřední z nás, co mám narozeniny na Štědrý den, a nejstarší Juni nebo taky Červenka, podle barvy ovoce, co dozrává v červnu. Hádejte, kdy se Juni narodila?

...Juni, moje sestra. Každé Vánoce s námi slavila Štědrý den. Jenže letos bude její místo u stolu prázdné. Juni totiž umřela. Umřela a je pochovaná na hřbitově. Takže se asi nedivíte, že mi ten den, kdy jsem plaval v bazénu sem a tam, začalo vrtat hlavou, jak budou ty letošní Vánoce vypadat.

Zkusil jsem se znovu soustředit jen na plavání. Vynořit, nadechnout, nový záběr, ponořit, vydechnout, další záběr. Jenže najednou jsem se nadechl špatně a voda se mi dostala do pusy, do nosu i do krku. Doplavil jsem na mělkou hloubku, stoupl si a rozkašlal se. A právě v tom okamžiku jsem si všiml Hedviky. Stála venku ve sněhu a nakukovala dovnitř. Tiskla ten svůj pihovatý nosánek na sklo tak, že jí úplně zbledla. Najednou si všimla, že na ni koukám, maličko odskočila od okna a překvapeně si mě prohlížela. Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale nikdo jiný si jí očividně nevšiml. John plaval jako o život a nedíval se napravo ani nalevo. Já jsem tu holku ale viděl a ona viděla mě. A teď zvedla ruku a zamávala mi.

Tak jsem taky zvedl ruku a zamával jí na pozdrav. Tvář se jí rozzářila úsměvem tak širokým, jaký jsem fakt dlouho neviděl.

